

Книга Даниїла — Номер сто сімдесят дев'ять

Опівнічний крик і пророча роль Риму: розкриття останніх днів у Книзі Даниїла

Jeff Pippenger
2024-04-09

Ми зараз на священній землі, у контексті книги Даниїла, бо ми дійшли до віршів, які представляють Опівнічний клич для ста сорока чотирьох тисяч. Ці вірші також вказують на запечатування знаменосців, яких підносять. Це ті вірші, що становлять частину з книги Даниїла, яка стосується останніх днів і є розпечатаною, і вони являють виклад Даниїла про Об'явлення Ісуса Христа, яке розпечатується, коли "час близький", безпосередньо перед тим, як у шістнадцятому вірші закривається час випробування.

Саме Рим утверджує видіння, як це представлено в чотирнадцятому вірші одинадцятого розділу, і тому важливо уважно придивитися до Рима, коли ми рухаємося через вірші з одинадцятого по п'ятнадцятий, бо де «немає видіння, народ гине», і якщо ви не повірите Ісаї, сьомий розділ, вірші восьмий і дев'ятий, «напевно ви не будете утверджені».

У своїй книзі «Daniel and the Revelation» Урія Сміт щонайменше чотири рази посилається на пророче правило. Це правило визначає, що пророчу силу не ототожнюють у пророцтві доти, доки вона не стане «пов'язаною» з народом Божим. Уперше він звертається до нього у зв'язку із введенням Вавилону до пророчого свідчення.

"Очевидним правилом тлумачення є те, що ми можемо очікувати згадок про народи у пророцтвах тоді, коли вони стають настільки пов'язаними з Божим народом, що згадка про них стає необхідною для повноти записів священної історії." Урія Сміт, Даниїл і Одкровення, 46.

Щонайменше ще тричі Сміт розглядає це правило і кожного разу посилається на «союз» юдеїв, але в одній згадці він датує укладення союзу 162 р. до н. е., тоді як інші дві згадки узгоджуються із сучасними істориками, які датують укладення «союзу» юдеїв і Риму 161 р. до н. е.

«Немає потреби нагадувати читачеві, що земні уряди не вводяться в пророцтво доти, доки вони якимось чином не стають пов'язаними з народом Божим. Рим став пов'язаним з юдеями, народом Божим того часу, через відомий юдейський союз, 161 р. до Р. Х. 1 Маккавеїв 8; Юдейські старожитності Йосипа Флавія, книга 12, розділ 10, частина 6; Prideaux, Vol. II, page 166. Але за сім років до цього, тобто 168 р. до Р. Х., Рим підкорив Македонію і зробив цю країну частиною своєї імперії. Отже, Рим вводиться в пророцтво саме тоді, коли він, виходячи з підкореного македонського рогу козла, прямує до нових завоювань в інших напрямках. Тому пророкові він явився, або про нього в цьому пророцтві можна належно говорити, як про такого, що виходить від одного з рогів козла». Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 175.

Але Сміт також стверджує, що це був 162 рік до н. е.

«Та сама влада мала також стати в Святій Землі й пожерти її. Рим увійшов у зв'язок із народом Божим, юдеями, через союз у 162 р. до Р. Х., і від цієї дати він посідає визначне місце в пророчому календарі. Однак він не здобув юрисдикції над Юдеєю шляхом фактичного завоювання аж до 63 р. до Р. Х.; і сталося це таким чином». Урія Сміт, *Daniel and the Revelation*, 259.

А потім утретє, коли він посилається на цю подію, він знову каже 161 р. до н. е.

«Провівши нас через світські події імперії до кінця сімдесяти тижнів, пророк у 23-му вірші повертає нас до часу, коли римляни через юдейський союз безпосередньо увійшли у зв'язок із народом Божим, 161 р. до Р. Х.; від цього моменту нас далі ведено прямою лінією подій аж до остаточного тріумфу церкви та встановлення Божого вічного царства. Юдеї, зазнаючи тяжкого гноблення від сирійських царів, послали посольство до Риму, щоб просити допомоги римлян і вступити з ними в «союз дружби та конфедерації». 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chapter 10, section 6. Римляни вислухали прохання юдеїв і надали їм постанову, викладену в таких словах:—»

"Постанова сенату щодо союзу допомоги та дружби з народом юдеїв. Жодному з підданих Риму не дозволяється вести війну проти народу юдеїв, ані допомагати тим, хто так чинить, ані шляхом надсилання їм зерна, кораблів чи грошей; і якщо на юдеїв буде вчинено напад, римляни допоможуть їм настільки, наскільки зможуть; і, навпаки, якщо напад буде вчинено на римлян, юдеї допоможуть їм. А якщо юдеї матимуть намір щось додати до цього союзу допомоги чи щось із нього відняти, це буде зроблено за спільною згодою римлян. І будь-яке таке доповнення матиме силу." "Ця постанова, — каже Йосиф, — була написана Євполемом, сином Йоана, та Ясоном, сином Елеазара, коли Юда був первосвященником народу, а Симон, його брат, був полководцем війська. І це був перший союз, який римляни уклали з юдеями, і його було оформлено таким чином." Урія Сміт, *Даниїл і Об'явлення*, 271.

Не мій обов'язок пояснювати, чому Сміт послався на 162 р. до н. е., окрім мого припущення, що це була друкарська помилка. Суть мого аргументу — у тому, щоб відзначити наголос, який він робить на тому, що він окреслює як «очевидне правило тлумачення: ми можемо очікувати, що народи згадуватимуться в пророцтві тоді, коли вони настільки пов'язуються з Божим народом, що згадка про них стане необхідною для повноти записів священної історії». Коли Сміт наголошує на цьому правилі, він зазначає, що Рим пов'язався з Божим народом при «союзі» у двадцять третьому вірші в 161 р. до н. е., але Сміт вказує, що Рим уперше вводиться в пророчий наратив у 200 р. до н. е., за тридцять дев'ять років до 161 р. до н. е.

Нова сила тепер з'являється — «грабіжники твого народу»; буквально, каже єпископ Ньютон, — «ті, хто ламають твій народ». Далеко, на берегах Тибру, царство плекало честолюбні задуми й темні наміри. Малим і слабким спочатку, воно дивовижно швидко зростало в силі та міці, обережно простягаючись то тут, то там, щоб випробувати свою

доблесть і перевірити міць своєї войовничої руки, аж поки, усвідомивши свою силу, гордо підняло голову серед народів землі й нездоланною рукою схопило кермо їхніх справ. Відтоді ім'я Риму постає на сторінках історії, суджене на довгі віки керувати справами світу й чинити потужний вплив серед народів аж до кінця часів.

«Рим заговорив; і Сирія та Македонія невдовзі побачили, як вигляд їхньої мрії почав змінюватися. Римляни втрутилися на користь молодого царя Єгипту, постановивши, що його слід захистити від загибелі, яку задумали Антіох і Філіпп. Це було 200 року до Р. Х., і було одним із перших важливих втручань римлян у справи Сирії та Єгипту». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Рим уперше вводиться до пророчої оповіді у 200 році до н. е., і це введення в чотирнадцятому вірші є найзначущішою згадкою Риму в усій книзі Даниїла, бо саме цей вірш визначає Рим як символ, що встановлює відіння. Чому Сміт міг наголошувати на такому правилі пророцтва, а тоді наводити 161 рік до н. е., водночас визначаючи 200 рік до н. е. як момент, коли влада Риму була «введена», — це не проблема, яку я бажаю розв'язувати. Якщо в мене є питання, що потребує вирішення, то це те, чи є чинним правило, як його визначив Сміт, чи ні. Якщо воно чинне, то я б стверджував, що чотирнадцятий вірш повинен мати зв'язок із юдеями, який мав місце до союзу 161 року до н. е.

Я розумію, що розповідь у віршах із тринадцятого по п'ятнадцятий окреслює події останніх днів, коли папський Рим вторгається в пророчу історію і робить це у зв'язку зі Сполученими Штатами, які в тій історії є Божим народом. Оскільки Ісус завжди ілюструє кінець початком, рік 200 до н. е., коли язичницький Рим з'явився в історії, повинен мати зв'язок із Божим народом у тій історії. Тому я погоджуюся з правилом Сміта, навіть якщо він не знайшов прямого зв'язку між Римом і юдеями у 200 році до н. е.

Одинадцятий і дванадцятий вірші описують перемогу та наслідки битви при Рафії, що відбулася 217 року до н. е. між Державою Селевкідів на чолі з Антіохом III Великим та Єгиптом Птолемеїв на чолі з царем Птолемеєм IV Філопатором. Ця битва сталася під час боротьби за контроль над Келесирією (південною Сирією) та південною Палестиною — територіями, за контроль над якими змагалися держави Птолемеїв і Селевкідів. Перемога Птолемея IV Філопатора при Рафії дозволила йому на певний час зберегти контроль над Келесирією та південною Палестиною.

Битва при Паніумі, що відбулася через сімнадцять років, у 200 році до н. е., також відома як битва на горі Паніум або битва при Панеасі, була між Селевкідською імперією, очолюваною царем Антіохом III, та Птолемеївським царством Єгипту, очолюваним царем Птолемеєм V.

Через тридцять один рік, у 167 р. до н. е., повстання Маккавеїв — юдейське повстання проти спроб Селевкідської імперії придушити юдейські релігійні практики та нав'язати елліністичну культуру — розпочалося в містечку Модіін, невеликому населеному пункті в Юдеї, на території сучасного Ізраїлю.

Йшлося про подію за участю сумнозвісного грецького селевкідського правителя Антіоха IV Епіфана, який запровадив суворі елліністичні практики щодо єврейського населення, зокрема заборону єврейських релігійних обрядів і осквернення Храму в Єрусалимі. Намагаючись забезпечити виконання своїх наказів, Антіох послав представників до різних міст і сіл, щоб змусити єврейських мешканців підкорятися його наказам.

У Модіїні прибув один із селевкідських урядовців, щоб забезпечити виконання царського указу, наказавши юдейським мешканцям брати участь у язичницьких обрядах і приносити жертви грецьким богам. Літній юдейський священик на ім'я Маттатія відмовився виконати наказ і вбив як юдея, який вийшов уперед, щоб принести жертву, так і селевкідського урядовця. Цей акт непокори з боку Маттатії та його родини став початком повстання Маккавеїв проти влади Селевкідів.

Маттатія та його п'ятеро синів, серед яких був і Юда Маккавей, утекли в гори й розпочали партизанську війну проти сил Селевкідів. Зрештою повстання зміцніло та здобуло широку підтримку, що привело до низки військових перемог над Селевкідами.

Події в Модіїні 167 року до Р. Х. стали переломним моментом в юдейській історії, ознаменувавши початок повстання Маккавеїв і боротьби за релігійну свободу та незалежність від чужоземного панування. Повторне освячення другого храму в Єрусалимі, яке позначає історичну подію, що відзначається під час Хануки, відбулося в 164 році до Р. Х., за три роки до «союзу» у двадцять третьому вірші.

Після відвоювання Єрусалима й Храму Маккавеї очистили Храм від язичницьких осквернень і повернули його до належного релігійного призначення. За переказом, вони знайшли лише один глечик освяченої олії — її вистачало, щоб запалити менору лише на один день. Насправді не існує жодного сучасного історичного свідчення про ту подію, і лише в шостому столітті ця юдейська байка з'являється в літературі. Сестра Вайт порівнює відступницьку юдейську церкву з Католицькою Церквою, особливо наголошуючи, що обидві церкви ґрунтують свою релігію на людських звичаях і традиціях. Як і у випадку з численними вигаданими чудесами в історії папської Церкви, байка про те, що олія, якої було лише на один день, горіла вісім днів, не має історичного свідчення.

Десятий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла визначає першу битву з трьох битв сорокового вірша, які я раніше ототожнив як три битви холодної війни, а також як три проксі-війни. Одна сестра поставила під сумнів моє визначення Української війни, яка є другою з цих трьох воєн, як холодної війни, оскільки, як вона слушно зауважила, було вдосталь смерті й руйнувань. Те, що я в попередніх статтях визначав як три битви «холодної війни», було окреслено в цих термінах для того, щоб провести розрізнення між цими трьома битвами і трьома світовими війнами, що відбуваються протягом історії земного зв'язу з Об'явлення тринадцятого розділу. Ці три війни є проксі-війнами, і їх також було визначено саме так.

Надалі в цих статтях я маю намір визначати ті три битви як «три битви сорокового вірша» або проксі-війни, щоб усунути невідповідність, яка виникає, коли гарячу війну

ототожнюють із холодною війною. За моїм визначенням, три битви сорокового вірша не включають битву 1798 року, яка є частиною сорокового вірша, а лише три битви від часу кінця в 1989 році до недільного закону сорок першого вірша. Ці три битви правильніше визначати як проксі-війни, що здійснюються в контексті воєнного протистояння між царем півночі та царем півдня, які в історії сорокового вірша являють собою боротьбу між католицизмом (царем півночі) та комунізмом (царем півдня).

Перша з тих трьох битв позначає перемогу католицизму над комунізмом у 1989 році, коли папство об'єдналося зі своєю армією-проксі, представленою Сполученими Штатами, у поваленні Радянського Союзу в 1989 році, хоча Росія, голова (або «фортеця»), встояла. Нинішня війна в Україні знову є битвою між католицизмом і комунізмом, при цьому папство використовує український уряд як свого посередника проти Росії, разом із підтримкою попередньої посередницької сили папства — Сполучених Штатів, а також решти глобалістичного західного світу. Та війна представлена в одинадцятому й дванадцятому віршах і вказує, що комунізм (Росія) перемаже католицизм.

Третя з тих трьох опосередкованих битв представлена у п'ятнадцятому вірші як битва при Панії. Битва відбувалася між Птолемеївським царством (царем півдня) та Селевкідським царством (царем півночі). У тій битві опосередкованим військом католицизму знову є Сполучені Штати.

У першій битві 1989 року папство використало проксі-армію республіканського рогу Сполучених Штатів, щоб зруйнувати політичну структуру Радянського Союзу, водночас залишивши недоторканою його голову (Росію). У другій битві, якою є українська війна, проксі-армія нацистів зазнає поразки від Росії. У третій битві Сполучені Штати, знову як проксі-армія папства, перемагають царя півдня.

Три битви несуть на собі відбиток «Правди», причому першу й останню битви веде переможна проксі-армія Сполучених Штатів. У першій битві голова царя півдня була залишена неушкодженою, а в третій битві проксі-армія Сполучених Штатів стає головою царя півдня. Друга проксі-армія також була проксі-армією папства у Другій світовій війні. В обох випадках проксі-армія нацизму була і буде переможена. Папство повністю підкорює всіх своїх ворогів до шістнадцятого вірша, коли укладається потрійний союз.

Птолемею [Путіну] забракло розсудливості, щоб як слід скористатися своєю перемогою. Якби він закріпив свій успіх, він, ймовірно, став би володарем усього царства Антіоха; але, задовольнившись тим, що обмежився лише кількома залякуваннями та погрозами, він уклав мир, щоб мати змогу віддатися безперервному й неконтрольованому потуранню своїм звірячим пристрастям. Так, перемагши своїх ворогів, він був переможений власними пороками і, забувши про велике ім'я, яке міг би здобути, проводив час у бенкетах і розпусті.

Його серце загордилося від успіху, але він був далекий від того, щоб зміцнитися цим; бо безславне використання ним цього спричинило, що його власні піддані повстали проти нього. Урія Сміт, Даниїл і Об'явлення, 254.

Другим свідченням того, що перемога Путіна знаменує його кінець, є випадок із царем південного царства Юди, Уззією, серце якого також загордилося через військові перемоги, і згодом, як і Птолемей, він намагався виконувати працю священників у святині, за що був уражений проказою і негайно усунений від влади. Перемога Путіна в українській війні знаменує початок його кінця як царя півдня (царя атеїзму). Його кінець був типологічно представлений початком пророчого царя півдня сорокового вірша (Франція), який позначав революцію, що повалила керівництво, як сталося з Птолемеєм. Його кінець також був представлений кінцем Радянського Союзу, коли керівник (Горбачов) розпустив Радянський Союз і негайно влаштувався на роботу в Організацію Об'єднаних Націй — глобалістичний символ атеїзму останніх днів, цар півдня. Після перемоги Путіна в Україні він також типологічно представлений Наполеоном під Ватерлоо та наступним вигнанням; а також царем Уззією з його проказою та наступним вигнанням, а ще — п'яним кінцем Птолемея і кінцем Радянського Союзу 1989 року.

Битва при Панії відбулася у 200 році до Р. Х., і саме того року Рим відкрито втручається в історію. Його входження в пророчий наратив передує завоюванню Єрусалима, представленому в шістнадцятому вірші й здійсненому в 63 році до Р. Х., у той час, коли він проголосив себе оборонцем царя-дитини в Єгипті. У третій битві сорокового вірша, що охоплює царів півночі та півдня, папство знову втрутиться в історію, удаючи із себе захисника Росії. У той самий час Селевк, у прообразі, перемиг Птолемея в битві при Панії, тим самим вказуючи на те, що Сполучені Штати, опосередкована армія папства в першій і останній битвах сорокового вірша, перемагають «Єгипет» (царя півдня).

У 200 році до н. е. ми символічно бачимо папство, коли блудниця Тиру починає співати свої пісні розпусти, випереджаючи триєдиний союз при недільному законі у шістнадцятому вірші. Водночас Сполучені Штати беруть гору над Організацією Об'єднаних Націй, тим самим закріплюючи своє становище як провідний цар серед десяти царів. Усі процеси триєдиного союзу, що здійснюються при недільному законі, встановлені до шістнадцятого вірша.

Політична система сили дракона, яку представляє Організація Об'єднаних Націй, у вірші шістнадцятому погоджується передати свою політичну систему звірові, але перш ніж це станеться, папство підкорює релігію дракона. Язичництво знову має бути усунуте. Протестантизм було усунуто в роки Рейгана, у першій битві сорокового вірша, а за часів останнього президента-республіканця релігія дракона також буде підпорядкована католицизму, як це було у 508 році. Процес усунення будь-якого релігійного опору встановленню папства на престолі розпочався в роки Рейгана і завершиться в роки Трампа. Опір відступницького протестантизму проти католицизму було усунуто в першій битві сорокового вірша, а опір спиритизму буде усунуто в останній битві сорокового вірша.

У тому самому складному переплетінні людських подій відступницький протестантизм має утвердитися як релігійна і політична влада над десятьма царями із сімнадцятого розділу книги Одкровення. Отже, битва при Паніумі вказує на час, коли Сполучені Штати беруть гору над Організацією Об'єднаних Націй, безпосередньо перед недільним законом

шістнадцятого вірша.

Усталене правило пророцтва полягає в тому, що дракон, звір і фальшивий пророк кожен має свої особливі пророчі ознаки. Однією з цих пророчих ознак є те, що звір (католицизм) пророчо завжди перебуває в місті Римі. Фальшивий пророк пророчо завжди перебуває у Сполучених Штатах. Але щодо дракона, то ознака того, де дракон пророчо перебуває, полягає в тому, що він постійно переміщується. Дракон почався на небі, потім прийшов до Едемського саду, і зрештою дракон перебуває в Єгипті.

Промов і скажи: Так говорить Господь Бог: Ось Я проти тебе, фараоне, царю Єгипту, — великого дракона, що лежить посеред своїх рік, який сказав: «Моя ріка належить мені, і я зробив її для себе». Єзекіїля 29:3.

Пророче місцезнаходження дракона переміщується. За часів Івана сидалище дракона, що являє собою його престол, було визначено як таке, що перебуває у Пергамі.

І ангелові церкви в Пергамі напиши: Так говорить Той, хто має меч гострий, двосічний: Я знаю твої діла і де ти живеш, — там, де престол сатани; і ти тримаєшся Мого імені та не відрікся Моєї віри навіть у ті дні, коли Антипа, Мій вірний мученик, був убитий серед вас, — там, де живе сатана. Об'явлення 2:12, 13.

Практика язичницького Риму полягала в тому, щоб приносити всіх язичницьких божеств, з якими вони входили в зв'язок, назад до міста Риму й представляти їх у храмі Пантеон. Ось чому Даніїл записує, що «місце святині його було повалене». Місцем святині язичницького Риму було місто Рим, яке було повалене Костянтином у 330 році, але святинею, що була «в» Римі, був храм Пантеон, Пан-Теон означає «храм усіх богів». Римляни перенесли місце престолу сатани до храму Пантеон із Пергаму. Сестра Вайт повідомляє нам, що язичницький Рим є драконом.

«Отже, хоча дракон передусім представляє Сатану, у другорядному значенні він є символом язичницького Риму». Велика боротьба, 439.

Язичницький Рим поділився на десять націй, і Франція стала царем півдня, коли вона запровадила єгипетський атеїзм під час Французької революції. До 1917 року дракон перемістився з Франції до Росії. Десятий вірш представляє 1989 рік, а одинадцятий і дванадцятий вірші представляють битви «прикордоння» (Рафія та Україна), а битва при Паніумі представляє третій крок, який папство здійснює, коли воно закріплює потрійний союз у шістнадцятому вірші. Це представляє приховану історію сорокового вірша.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Коли Ісус прийшов до околиць Кесарії Филипової [Паніум], Він запитав Своїх учнів, кажучи: За кого люди вважають Мене, Сина Людського? Вони ж сказали: Одні — що Ти Іван Хреститель; інші — Ілля; а ще інші — Єремія або один із пророків. Він каже їм: А ви за кого Мене вважаєте? І відповів Симон Петро та сказав: Ти — Христос, Син Бога Живого. Ісус у відповідь сказав йому: Блаженний ти, Симоне, сину Йони, бо не тіло й кров відкрили тобі це, а Мій Отець, що на небесах. І Я також кажу тобі, що ти — Петро,

і на цій скелі Я збудую Мою Церкву, і брами пекла не здолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного; і що тільки зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небесах; і що тільки розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небесах. Тоді Він наказав Своїм учням нікому не казати, що Він — Ісус Христос. Відтоді Ісус почав показувати Своїм учням, що Йому треба йти до Єрусалима й багато постраждати від старійшин, первосвященників та книжників, і бути вбитим, і третього дня воскреснути. Матвія 16:13–21.